

LESSON 28

LADY – PATACARA

During the Buddha's life time in India there was a multi- millionaire, in the city called Savatthi. He had a most charming daughter who was called Patacara. She had only one brother. Her parents loved her so much that they kept her in the seventh storey of their mansion and did not let her go anywhere.

When she was sixteen years old her parents made arrange- ments to marry her to a son of another millionaire. But Patacara had already fallen in love with her page boy. A day before the wedding she told her boy- friend, “My parents are going to give me in marriage to a young man of such and such a family and when I am once inside of my husband’s house you will never get in. Therefore if you really love me don’t delay a moment but find some way or other of getting me out of this place.”

“Very well, my love: tomorrow, early in the morning. I will go to the city gate and wait for you at such and such a place. You manage somehow or other to get out of this place and meet me there.”

Next day early in the morning, as arranged before, she dressed up like a servant, took a water pot and went as if she was going to fetch water. She met him and ran away with him to a very far away place.

After sometime Patacara wanted to give birth to a child and told her husband, “Here I have no one to help me. But a mother and father always have a soft spot in their heart for their child. Therefore take me home to their house, so that I may give birth to my child in their house and under their care.”

“My darling, what do you say?”, said he, “If your mother and father were to see me they would torture me to death. It is out of the question for me to go.”

She begged him over and over again and each time he refused to go. One day when her husband was away she went to her neighbours and told them, “If my husband ask

you where I have gone, tell him that I have gone home to my parents.” Then she went away. In the evening when he returned the neighbours told him his wife has gone home.

Quickly he ran after her and overtaking her, begged her to return to his home. But she refused and went on, followed by him, until she reached a certain place. There she had the pains and gave birth to a son. Then she thought, “There is no point of going to my parents’ home now,” and returned with her husband to his house.

After some time again she wanted to give birth to a child and just as before she left for her parents’ home when her husband was not at home.

Her husband went after her and begged her to return to his home but as she refused to return he too followed Her as ore.

Now as they went on their way a fearful storm arose. The sky was shining with flashes of lightning. There was strong wind and very heavy rain. Then Patacara told her husband: “Dear, the birth-pains have come upon me. I cannot stand it; find me a place out of the rain.”

Her husband had an axe with him. He took it and went here and there in the heavy rain looking for sticks and leaves to make a shed for her. Seeing a bush grown on an ant-hill he went there to chop it down. Hardly had he given a few blows to cut a stick when a poisonous snake slipped out of the ant-hill and bit him. Immediately he fell down dead.

Patacara waited and waited for her husband. Her pain became more and more severe and she gave birth to another son. Now the two children, unable to bear up with the rain, wind and cold began to scream and yell at the top of their voices. The mother could not do anything. She put the children in her bosom, stood with her hands and knees; pressed them together and spent the whole night without any sleep.

Early the next morning she took the new born son who looked like a piece of meat; placed him on her hip; gave the older boy one of her fingers to hold and said: ‘Come, dar-

ling; Your father has left us.” She went along the path he took and when she came near the ant-hill she saw her husband lying dead, his flesh purple, and his body hard. “All because of me, My husband died on the road” and crying and weeping she went away.

She had to cross a river called Acirawati. It was flooded but not deeper than the waist. When she came near the bank of the river she thought, “New I am very weak because the whole of last night I had no food, no sleep and lost blood too. I cannot carry both the children at one time.” So she kept the older boy on the nearer bank. After carrying the younger one across the river, broke some branches of a tree and spread them on the ground. She kept the child on it and returned to the older child,

She had hardly come to the midstream when a hawk saw the younger child and mistaking him for a piece of meat swooped down from the sky to catch him. The mother seeing the hawk swooping down to take away the child screamed with a loud voice such as “Su! Su!” The older boy thought, “*Mother is calling me?” and in a hurry fell into the water. While the mother was rushing towards him to save him he was swept away by the river and the younger son was carried off by the hawk.

Now Patacara was very, very sad and cried and cried saying, “One of my sons has been carried -off by the hawk; the other has been swent away by the water: by the roadside my husband lies dead.”

She went off crying until she met a man and asked him. “Sir, where do you live?”

‘In Savatthi” said he.

“In the city of Savatthi in such and such a street lives such and such a family. Do you know them, Sir?”

“Yes, my good lady, I know them. But don’t ask me about that family. Ask me about any other family you know.”

“O! good sir, I know only that family. Please tell me about that family,” said she.

“Since you insist I cannot hide the truth.” said the man, “Do you know there was a heavy rain last night?” asked he.

“Yes,” answered the lady, “I know. It rained only on me I suppose, because I had the worst of it.”

“In that heavy rain,” continued the man, “that house was broken. Its walls fell on the father, mother and only son.”

“Oh! no! Don’t tell me they are dead too!” said the lady.

“Yes, can you see that fire over there?” he asked pointing to some flames of fire at a short distance.

“Yes, I can see it,” replied the lady. “That is their funeral fire,” said the man.

No sooner had Patacara heard this then she fell on the ground and began to roll here and there with grief. A few people came there and took her to the Temple at Jetavana where the Buddha was preaching. The Buddha asked some ladies to wash her, clothe her, give her food and then he consoled her in the most sweet and wonderful voice. When the Buddha finished His preaching she recovered her senses and begged the Buddha to ordain her. The Buddha did ordain her.

သင်ခန်းစာ (၂၈)

ပဋ္ဌာစာရာ အမျိုးသမီး

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါကာလတုန်းက သန်းပေါင်းများစွာ ကြွယ်ဝ ချမ်းသာသော မိသားစုတစ်ခု အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့တွင် အလွန် ချောမော လှပသော ပဋ္ဌာစာရာအမည် ရှိသော သမီးတစ်ဦးရှိခဲ့ပါတယ်။ ပဋ္ဌာစာရာတွင် တစ်ဦးတည်းသော မောင်လေးတစ်ဦးလဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူတို့၏မိဘများသည် ပဋ္ဌာစာရာကို လွန်စွာ ချစ်မြတ်နိုး၍ ပြင်ပနှင့်ဆက်ဆံခွင့် သွားလာခွင့်

မပြုဘဲ အိမ်၏ ဘုံခုနစ်ဆင့်တွင် ကောင်းစွာ ထားခဲ့ပါတယ်။

သူမတစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ရောက်သော် မိဘများသည် သန်းကြွယ်သူဌေး မိသားစုရှိ သား တစ်ဦးနှင့်အိမ်ထောင်ချပေးရန် လက်ခံသဘောတူထားခဲ့ကြပါတယ်။ သို့ သော် ပဋ္ဌာစာရာသည် သူမ၏အိမ်၌ အလုပ်အကျွေးပြုသော လူငယ်တစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ရန် တစ်ရက်အလိုတွင် သူမ၏ချစ်သူအား ဤသို့တိုင်ပင်ခဲ့၏။ ငါ့ရဲ့မိဘများက သဘောတူသောသူနှင့် မနက်ဖြန် ငါလက်ထပ်ရလျှင် သူတို့အိမ်ရောက်တာနှင့်ငါထွက်ခွင့်ရတော့မည်မဟုတ်။ ငါ့အား တကယ်ချစ်မြတ်နိုးပါက အချိန်မနှောင်းခင် ဒီအိမ်ကနေ ခေါ်ထုတ်ဖို့ နည်းလမ်းရှာရန် ချက်ချင်း စီစဉ်ပါလော့ဟု ပြောခဲ့ပါတယ်။

ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန် နံနက်စောစောတွင် မြို့တံခါးဝ၊ ဤနေရာ ဤအချိန်၌ သင့်အား ငါ သွားရောက် စောင့်ဆိုင်းနေပါမယ်။ သင်သာ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ထိုနေရာသို့ ရောက်အောင် အိမ်က ထွက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါလေ။ ငါ အဆင်သင့် စောင့်ဆိုင်းနေပါမယ်။

ထိုသို့နှင့် နောက်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ကြံစည်ထားသည့်အတိုင်း အစေအပါး အသွင် ဟန်ဆောင်၍ ရေသွားခတ်ရန် ရေအိုးကိုယူကာ အိမ်က ခိုးထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ သူမ ချစ်သူနှင့် ဆုံတွေ့ပြီး အလွန်ဝေးလံသော နေရာကို ထွက်ပြေးခဲ့ကြပါတယ်။

အချိန်အတော်ကြာသော် ပဋ္ဌာစာရာတွင် သားဦးလေး ကိုယ်ဝန်ရှိကာ သူမ၏ ခင်ပွန်းအား ဤသို့ပြောခဲ့လေ၏။ "ဒီမှာ ငါ့အား ကူညီပြီး သားဦးမွေးဖွားပေးမည့်သူမရှိ၊ မိဘများသည် သားသမီး များကို မြင်လျှင် ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်မှာ အမှန်ပင်။ သူတို့ရှိရာမှာ ကျွန်မ မီးဖွားလိုပါသဖြင့် လိုက်ပို့ပေး ပါ"ဟု ခွင့်တောင်းခဲ့ပါတယ်။

ချစ်ဇနီး အဘယ်သို့ဆိုသနည်း။ သင့်အိမ်သို့ပြန်လျှင် သင်၏ မိဘများသည် ငါ့ အားသေအောင် နှိပ်စက်မှာ သေချာတယ်၊ ငါတို့ မသွားသင့်ပေ။

ပဋ္ဌာစာရာသည် သူ၏ခင်ပွန်းအား ခဏခဏကြိမ်ဖန်များစွာ ပူဆာသော်လည်း ယောက်ျား သည် သွားခွင့်မပြုသဖြင့် တစ်နေ့တွင် သူမ၏ခင်ပွန်း အိမ်ပြန်မလာခင် အိမ်နီးနားချင်းတို့အား သူမ၏

မိဘများရှိရာသို့ ပြန်သွားသည်ဟု ပြောပြပေးပါရန် မှာကြားခဲ့ပြီး ထွက်ခွါသွားခဲ့ပါတယ်။ ခင်ပွန်းသည် အိမ်ပြန်ရောက်လာသော် အိမ်နီးနားချင်းများက ရှင်းပြသဖြင့် သူ၏ဇနီး မိဘများ၏ အိမ်သို့ ပြန်သွားသည်ကို သိရှိခဲ့ပါတယ်။

သိလျှင်သိချင်း ဇနီးနောက်က အမှီလိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ခင်ပွန်းသည်သည် အဖန်ဖန် အိမ်သို့ ပြန်လိုက်ရန် တောင်းပန်ပါသော်လည်း နားမထောင်ဘဲ ခရီးဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ပြောမရ၍ ခင်ပွန်းသည် သည် နောက်ကလိုက်ပါခဲ့ရပါတယ်။ တစ်နေရာအရောက်တွင် မီးဖွား ချိန်ကျသဖြင့် သားလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ ပဠာစာရာသည် သားလေး မွေးဖွားပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် မိဘများဆီပြန်လဲ မထူးတော့ပေဟု စဉ်းစားကာ ခင်ပွန်းနှင့်အတူ နေအိမ်သို့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါတယ်။

အချိန်အတော်ကြာမြင့်သော် ကိုယ်ဝန်နောက်တစ်ကြိမ်ရရှိ၍ ကိုယ်ဝန်ရင့်မာလာသော် မိဘများရှိရာ၌ မီးဖွားရန် ထွက်ခွါဖို့ ထပ်မံကြိုးစားပြန်ပါတယ်။ ခင်ပွန်းသည် ပြန်မလာခင် အရင်အခါ အတိုင်း ထွက်ခွါလာခဲ့ပါတယ်။

ခင်ပွန်းသည်သည် စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် နောက်ကလိုက်လာခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်ရန် တောင်းပန်သော်လည်း ယခင်အတိုင်း ပြောမရ၍ မိဘများရှိရာသို့ ခရီးဆက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီတစ်ခေါက်တွင်ကား လေပြင်းမုန်တိုင်း သဲသဲမဲမဲကျကာ ကောင်းကင်တွင် လျှပ်စီးများ အပြည့်လင်းလက်နေသည်။ မိုးသည်းထန်စွာရွာသည့်အပြင် လေးများလဲ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ပဠာစာရာသည် ကလေးမွေးဖွားရန် အချိန်ကျလာသည်ဖြစ်၍ “ချစ်ခင်ပွန်းရေ - ကျွန်မ ခရီးဆက်မသွားနိုင်တော့ပါ။ မိုးခို၍ မီးဖွားရန်နေရာ ပြင်ဆင်ပေးပါတော့” ဟု ပြောခဲ့ပါတယ်။

ခင်ပွန်းသည်လည်း ပုဆိန်ကိုင်ကာ ယာယီတဲထိုးဖို့ အမိုးလုပ်ရန် သစ်ကိုင်း သစ်ရွက်များကို အရှာထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ချတောင်ဖို့အပေါ်တွင် ခြုံခက်များတွေ့သဖြင့် အကိုင်းအခက်များကို ခုတ်လေးရာ တောင်ဖို့ထဲမှ အဆိပ်ပြင်းသော မြွေးထွက်လာပြီး ပေါက်လိုက်ရာ မြွေဆိပ်တက်၍ သေလေတော့၏။

ပဋာစာရာသည် ခင်ပွန်းသည်အား စောင့်ရှင်းစောင့်ရှင်း ပိုမိုပြင်းထန်စွာ ဗိုက်နာလာသဖြင့် တစ်ဦးတည်းပင် ဒုတိယသားငယ်လေးကို ဖွားမြင်ခဲ့ပါတယ်။ လေမိုးများ ပြင်းထန်ပြီး မုန်တိုင်းကြမ်း နေချိန်တွင် သနားစရာ ပဋာစာရာသည် သားကြီးလူမမယ်လေးနှင့် သားငယ်မွေးကင်းစလေးတွေကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထား၍ မိမိကိုယ်ဖြင့် အမိုးလုပ်ကာ အကာအကွယ်ပေး ခဲ့ရလေ၏။ ကလေးငယ်များသည် လွန်စွာ စိုရွဲ ချမ်းစိမ့် ကြောက်ရွံ့စွာ ငိုကြွေးကြသော်လဲ မီးတွင်း ထဲမိခင် ပဋာစာရာမှာ တစ်ညလုံး လေးဘက်ထောက်လျက် ကလေးငယ်နှစ်ဦးအား တစ်ယောက် တည်း စောင့်ရှောက်ခဲ့ရပါတယ်။

နောက်နေ့ နံနက်မိုးလင်းသော် အသားတစ် အသားတုံးလေးသဖွယ်ရှိသော မွေးကင်းစကလေး လေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ သားကြီး၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ “သားတို့လာ သင်တို့အဖေကတော့ ငါတို့ကို ပစ်ထားသွားလေပြီ”ဟု ဆို၍ ခရီးဆက်လာရာ ခင်ပွန်းသည် မြေပေါက်၍ သေဆုံးနေသည့် နေရာသို့ရောက်ကာ မာတောင့်လျက် ပြာနှမ်းနေသော ခင်ပွန်းသည်၏အလောင်းကို ကံဆိုးစွာမြင် တွေ့လေရာ ငါ့ကြောင့် ငါ့ ခင်ပွန်း လမ်းမှာ သေဆုံးရလေပြီ ဟု ယူကြိုးမရ ငိုကြွေးရလေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့လေရာ အာစီရဝတီအမည်ရှိသော မြစ်ကမ်းနံဘေးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ မုန်တိုင်းကြောင့် မြစ်ရေကြီးနေသော်လည်း ခါးလောက်သာရှိသဖြင့် ဖြတ်ကူးရန် ကြံစည်ပြီး ဤသို့ စဉ်းစား၏။ ငါ့မှာ အစာရေစာမရှိသည့်အပြင် ကလေးမွေးပြီးကာစ သွေးများအားနည်းပြီး အားယုတ်လှပြီ သားငယ်နှစ်ဦးတို့အား တပြိုင်တည်း ခေါ်ချီပြီး မြစ်ကူးရန် ငါ့မှာ အားမရှိပေ။ ထိုသို့ စဉ်းစားကာ သားကြီးအား မြစ်ကမ်းပါးဘေးမှာ ထားပြီး သားငယ်လေးနဲ့ အရင်ဖြတ်ကူးခဲ့ပါတယ်။ သစ်ရွက်များဖြင့် အခင်းလုပ်ကာ သားငယ်လေးအား ခဏချထားခဲ့၍ သားကြီးအား ပြန်ခေါ်ရန် မြစ်ကို တဖန် ပြန်ကူးခဲ့ပါတယ်။

မြစ်၏အလယ်သို့ရောက်သော် စွန်ကြီးသည် မိုးကောင်းကင်မှာပျံဝဲအစာရှာရာ သားငယ်လေး ကို အသားတုံးအမှတ်ထင်၍ သုတ်ချီလေတော့၏။ သားငယ်စွန်ချီသွားသည်ကို ပဋာစာရာသည် သားငယ်လေးကို ပစ်ချလိုငြား ရှူး၊ ရှူးဟု စွန်ကို ခြောက်လှန်ရာ မြစ်တဖက် ဟိုဘက်ကမ်းက သားကြီးသည် သူ့မိခင်မှ သူ့အားလှမ်းခေါ်သည်ဟု ထင်မှတ် မှားပြီး မြစ်ကိုကူးရာ မြစ်ရေထဲသို့ မျောပါသွားလေတော့၏။ ပဋာစာရာသည် ထိုအဖြစ်ကို မြင်လေသော် သားကြီးအား ဆယ်ယူရန်

အမြန်သွားရာ သားငယ်အား စွန်ချီသွားလေတော့၏။ သားကြီးလဲ မြစ်ရေထဲ စီးပျောက် ရေနစ်ဆုံး ပါးသွားခဲ့ပါတယ်။

ပဋ္ဌာစာရာသည် လွန်စွာ ယူကြိုးမရ၊ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ ငါ့ သား စွန်ချီ သွားပြီ၊ ငါ့သား ရေနစ်ပျောက်သွားပြီ၊ ငါ့ယောက်ျားလဲ လမ်းဘေးမှာ သေပြီဟု ရှူးမတတ် ဆိုလေတော့၏။

ပဋ္ဌာစာရာ မျက်ရည်စက်လက် ခရီးဆက်ခဲ့ရာ တစ်နေရာအရောက်တွင် လူတစ်ဦး အားတွေ့၍ အသင် ဘယ်ကလာသနည်းဟု မေးမြန်းရာ သာဝတ္ထိမှ လာသည်ဟု ဖြေကြားလေသည်။

ဤသာဝတ္ထိမြို့မှ ထိုလမ်းတွင်နေသော ဤမိသားစုကို သိပါသလားဟု မေးရာ၊ "မိန်းကလေး ငါ သိပါတယ်။ သို့သော် ယင်းမိသားစု အကြောင်းမမေးပါနှင့် ကျန်တဲ့တခြား မိသားစုများ အကြောင်း ကို မေးပါဟု ပြောခဲ့ပါတယ်။

အို... အသင်၊ ကျွန်မသည် ထိုမိသားစုကိုဘဲ သိချင်ပါသည်။ ပြောမှာသာပြောပါဟု တောင်းပန် လေ၏။

မိန်းကလေး - သင်တောင်းပန်၍ ငါပြောပြရလျှင် မနေ့ညက မုန်တိုင်းကျသည်ကို သင်သိ သလော။

ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မသွားရာ မိုးလိုက်ရွာ၍ ကျွန်မ အဆိုးရွားဆုံး ကြုံတွေ့ခဲ့ရ ပါတယ်။

ထိုပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းမိုးကြောင့် အိမ်နံရံများ ပြိုကျကာ အဖေ အမေနှင့်သူတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သားတို့အပေါ်ပြုလဲကျပြီး သေကုန်ကြ၏။

အို... အဖြစ်ဆိုးလှသည်လား. သူတို့လည်း ဆုံးပါးသွားပြီဟု မဆိုပါနဲ့။

မိန်းကလေး - ဟိုမှာမီးပုံမီးတောက်ကို တွေ့သလား ဟု ခပ်လှမ်းလှမ်းက မီးပုံ မီးလျှံများကို ညွှန်ပြလေ၏။

ဟုတ်ကဲ့၊ တွေပါတယ်။ အေး.....အဲဒါဟာ သူတို့ရဲ့အလောင်းတွေကို မီးသဂြိုဟ်တဲ့ မီးပုံဘဲဟု ဆိုခဲ့ပါတယ်။

ထိုသတင်းဆိုးကို ကြားလျှင်ကြားချင်း ပဋ္ဌာစာရာသည် အရုပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်၍ ရင်စို့ကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့၏။ ပဋ္ဌာစာရာသည် လွန်စွာကြောက်ရွံ့ ရင်ကွဲ၍ ဆောက်တည်ရာမရ မြေကြီးပေါ်တွင် လူးလိုမ့်ကာ အော် ဟစ် ငိုကြွေးလေတော့၏။ ပဋ္ဌာစာရာ၏အဖြစ်ကို သနားကြ သော လူတချို့သည် သူမကို မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံး တရားဟောကြားနေသော ဇေတဝန်ကျောင်း တော်သို့ ခေါ်ယူလာခဲ့ကြရာ မြတ်စွာဘုရားသည် အမျိုးသမီးများအား ပဋ္ဌာစာရာကို ခေါ်ယူ ရေချိုး သန့်စင်ပေးကြရန် မိန့်တော်မူလေ၏။ ပဋ္ဌာစာရာအား ရေမိုးချိုး သန့်စင် အစားအစာများ စားသောက်စေပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်စေပြီး ချိုသာအေးမြပြီး ကရုဏာကြီးမားသော မေတ္တာသံဖြင့် သစ္စာလေးပါး အကျိုး အကြောင်းသာဝတရားများဖြင့် စိတ် သက်သာမှုကို ချက်ချင်းဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော် အဆုံးတွင် ပဋ္ဌာစာရာသည် အသိတရားများဝင်ရောက်ကာ ဒုက္ခဆင်းရဲများ လွတ်ငြိမ်းဖို့ရန်အလို့ငှါ သာသနာ့ဘောင်အတွင်း ဘိက္ခုနီအဖြစ် ဝင်ခွင့်ပေးပါရန် လျှောက်ထားလေရာ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဋ္ဌာစာရာအား သာသနာ့ ဘောင်အတွင်း ဝင်ရောက်စေခဲ့ပါတယ်။

The Buddha consoles Patachara

